

Arrest

nr. 291 533 van 6 juli 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. KEULEN
Koningin Astridlaan 77
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, op 16 maart 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 maart 2023 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juni 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEULEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De feiten die de bestreden beslissing voorafgaan worden in de nota opgelijst als volgt:

“Verzoekende partij verklaart van Togolese nationaliteit te zijn, geboren te [...] (Togo) op [...].

Op 03.06.2015 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 08.02.2016 diende verzoekende partij een aanvraag om machtiging tot verblijf in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 12.09.2016 werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie besloten tot de onontvankelijkheid van voormelde aanvraag.

Op 12.09.2016 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie tevens een bevel om het grondgebied te verlaten."

1.2. Op 7 maart 2023 neemt verweerder opnieuw een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"De heer :

naam en voornaam: [M.W.]

geboortedatum: [...]

geboorteplaats: [...]

nationaliteit: Togo

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

[...]

Geen geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument.

Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar oom hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar oom is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met allé bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639

[...]"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In wat kan worden beschouwd als een eerste middel werpt verzoeker op: *"Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, met name de formele en de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met een schending van artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen"*.

Na een theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht betoogt verzoeker als volgt:

"Dat in casu de motivering ontoereikend en onvoldoende nauwkeurig is;

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt;

Dat verzoeker de schending van de motiveringsplicht inroept in samenhang met de zorgvuldigheids-plicht.

Dat de onjuiste en onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet met alle feitelijke gegevens die ter beschikking waren, heeft rekening gehouden. "Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., Administratief recht, Leuven, Acco, 1990, 31)

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat de bestreden beslissing nu wel gemotiveerd wordt doch zeker niet afdoende is en niet na voldoende onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten zich uitsluitend steunt op artikel 7, lid 1,1°.

Dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder geldige documenten omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.

Dat er tevens geen motivering wordt gegeven waarom aan verzoeker niet de gebruikelijke termijn van 30 dagen wordt gegeven.

Dat op dit punt de bestreden beslissing dan ook niet correct en onvoldoende is gemotiveerd. De bestreden beslissing werd evenmin genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier.

Dat zij verder geen onderzoek heeft gedaan naar de situatie van verzoeker en onvoldoende rekening heeft gehouden met allé beschikbare elementen.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheids-plicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651,18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Dat de bestreden beslissing geen motivering weergeeft daar enkel het wetsartikel wordt vermeld. Er is dus een schending van de formele motiveringsplicht in samenhang met een schending van de zorgvuldigheidsplicht.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Bijgevolg is de motivering onvoldoende specifiek en pertinent.

Dat de bestreden beslissing zich beperkt door te verwijzen naar het volledige wetsartikel en te stellen dat het regelmatig verblijf van verzoeker is verstreken.

Dat er echter geen concrete motivering wordt gegeven.

Dat bij de afweging van het particulier belang en openbaar belang voor de evenredigheidscontrole alle relevante omstandigheden van het individuele geval dienen in aanmerking te worden genomen. Dat men in casu dus verplicht is een individuele toetsing te maken en dient over te gaan tot een belangenafweging en dus niet een loutere toepassing van de wet.

Dat de Raad van State herhaaldelijk heeft gesteld dat er een belangenafweging dient te gebeuren tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften voorzien in artikel 9,2e lid Vreemdelingenwet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval.

Dat wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en de beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling 'buitengewoon' nadelig voor de betrokkenen en kunnen zij buitengewone omstandigheden inroepen.

Verwerende partij heeft duidelijk geen onderzoek gedaan en schendt zodus haar motiveringsplicht.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn.

Dat verzoeker geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven samen met zijn partner. Dat verzoeker wettelijk wilt gaan samenwonen met zijn partner.

Dat zij hiervoor reeds stappen hebben ondernomen en een procedure lopende is.

Dat verwerende partij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer en dat de scheiding van zijn partner van korte duur is. Dat er echter wel een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend. Dat ondanks dat hij niet wordt opgepakt en uitgewezen, dit bevel om het grondgebied te verlaten verzoeker wel dwingt om het land te verlaten. Dat verwerende partij zichzelf tegenspreekt.

Dat zelfs een tijdelijke terugkeer een serieuze halt zou toeroepen aan de integratie van verzoeker. Dat de integratie van verzoeker belangrijker is dan het vervullen van een administratieve formaliteit.

Dat onvoldoende rekening is gehouden met de integratie van verzoeker.

Dat verzoeker een partner heeft die legaal in België verblijft. Dat verzoeker geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven samen met een persoon waarmee hij een procedure wettelijke samenwoning lopen heeft.

Dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk te gaan samenwonen.

Dat zij hiervoor reeds stappen hebben ondernomen en een procedure lopende is.

Dat verwerende partij hier echter geen rekening mee houdt.

Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.

Dat verzoeker de nadruk wilt leggen op vaste rechtspraak die noopt tot een diepgaand onderzoek van de nauwe banden en meer bepaald op het arrest van de RvV van 29 oktober 2007 waarin werd beslist dat de DVZ onterecht geen rekening had gehouden met de volledige verblijfsduur en integratie van de verzoeker. In deze zaak werd namelijk geen rekening gehouden met de integratie en verblijfsduur tijdens de onwettig verblijfsperiode, maar enkel met deze uit de wettige verblijfsperiode. De RvV heeft echter beslist dat deze manier van handelen door het DVZ, waarbij geen rekening wordt gehouden met de volledige duurtijd dat verzoeker zich op het grondgebied heeft bevonden, een manifeste appreciatiefout uitmaakt en dat de jaren van onwettig verblijf eveneens door de DVZ dienen in overweging genomen te worden bij de beoordeling.

Dit arrest toont aan dat de DVZ bij een beslissing rekening dient te houden met allé elementen van het dossier, inclusief de duur van het verblijf, de mate van integratie en de sociale banden met België.

Dat dit niet is gebeurd.

Dat verwerende partij gelet op het bovenstaande toegeeft onvoldoende onderzoek gedaan te hebben gedaan naar de specifieke situatie van verzoeker en geen onderzoek gedaan te hebben naar de duurzaamheid van de relatie van verzoeker. Dat dit heel makkelijk te controleren is. Dat dit niet is gebeurd en de beslissing bijgevolg onvoldoende gemotiveerd is.

De bestreden beslissing bevat aldus geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THijs, nr. 24.651, 18 September 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, 43).

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is. De bestreden beslissing bevat geen afdoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

Dat het bevel om het grondgebied te verlaten dan ook niet behoorlijk en juist werd gemotiveerd. De motivering is niet pertinent. De beslissing werd niet genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier en schendt dan ook de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de plicht op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954) Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op allé gegevens van het betreffende dossier en op allé daarin vervatte dienstige stukken.

Dat de bestreden beslissing onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

Bovendien doet de bestreden beslissing geen proportionaliteitsafweging. Er dient, rekening houdend met de gevestigde rechtspraak, een ernstige proportionaliteitsafweging te geschieden. Een proportionaliteitsafweging impliceert dat de belangen van de Belgische Staat worden afgewogen tegen de belangen van de betrokkene. De 'fair balance'-toets impliceert dat wordt uitgegaan van een balans, een afweging. Deze is in casu afwezig.

Dat op basis van de schending van hogervermeld middel de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

Dat de Raad in dit arrest stelde dat niet blijkt dat het kennelijk onjuist is dat enerzijds de verzoekende partij gedurende een legaal verblijf van bijna dertig jaar in België sociale relaties heeft opgebouwd en dat anderzijds zij dit als buitengewone omstandigheid heeft aangevoerd in haar aanvraag om machtiging tot verblijf van 5 September 2018. Dat verzoekende partij tevens kon verwijzen naar artikel 8 EVRM met betrekking tot haar sociale en familiale relaties. Dat indien het bestaan van een privéleven in de zin van artikel 8 EVRM aannemelijk wordt gemaakt het niet nodig is om na te gaan of er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Dat een concrete belangenafweging vereist is."

2.2. De Raad leest nergens een concrete uitleg waarom verzoeker artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – in het licht waarvan de bestreden beslissing duidelijk is gemotiveerd – geschonden acht.

Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.3. Waar verzoeker de schending aanvoert van artikel 62 van de Vreemdelingenwet gaat de Raad ervan uit dat hij de schending van §2 van dit artikel beoogt aan te voeren. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in deze bepaling en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft als bestaansreden dat de rechtsonderhorige zou weten waarom een voor hem ongunstige beslissing werd genomen, en dit, onder meer, teneinde hem in staat te stellen daartegen eventueel op nuttige wijze op te komen.

2.4. In tegenstelling tot wat verzoeker beweert, beperkt de bestreden beslissing zich niet tot de enkele vermelding van het wetsartikel waarop ze is gesteund maar is zij ook duidelijk voorzien van een feitelijke motivering. Verweerder licht toe dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum of een geldig visumvervangend verblijfsdocument. Tevens motiveert verweerder over de concrete elementen die verzoekers zaak kenmerken. Zo verduidelijkt hij waarom het feit dat verzoeker samenwoont met zijn partner en dat zij de intentie hebben een verklaring van wettelijke samenwoning af te sluiten de bestreden beslissing niet in de weg staat. Tevens motiveert verweerder waarom de bestreden beslissing niet in strijd is met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.5. Waar verzoeker betoogt dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd aangaande de beslissing om hem niet *“de gebruikelijke termijn”* van dertig dagen voor vrijwillig vertrek toe te kennen, wijst de Raad erop dat artikel 74/14, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat voor een onderdaan van een derde land die niet is gemachtigd om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, een termijn van zeven tot dertig dagen wordt toegekend om het grondgebied te verlaten. Het is correct dat verweerder niet motiveert waarom verzoeker zeven dagen krijgt toebedeeld om het grondgebied te verlaten. Aangezien ter terechtzitting niet blijkt dat er sprake is van een gedwongen tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten omdat verzoeker de vrijwillige vertreftermijn van 7 dagen niet heeft gerespecteerd, de maximumtermijn voor vrijwillig vertrek 30 dagen bedraagt en deze termijn ondertussen ruimschoots is verstreken, ziet de Raad niet in hoe een eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing wegens het ontbreken van een motivering voor de vrijwillige vertreftermijn van 7 dagen verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Het blijkt dus niet dat verzoeker nog een actueel belang heeft bij zijn kritiek in dit verband.

2.6. De Raad ziet voorts niet in waarom verzoeker in een bevel om het grondgebied te verlaten afwegingen verwacht in het licht van *“artikel 9, 2°”* of artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en wat de relevantie is van de verwijzing in zijn betoog naar *“buitengewone omstandigheden”*. Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat ze motiveert over de individuele elementen van verzoeker, zodat hij niet kan worden gevolgd in zijn andersluidend betoog dat er sprake is van *“een loutere toepassing van de wet”*. De formele motiveringsplicht in het licht van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet verplicht verweerder ook niet om een belangenafweging te maken over het doel en de gevolgen van de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten enerzijds en anderzijds *“de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die dit veroorzaakt in een concreet geval”*.

2.7. Met zijn theoretische beschouwingen over de formele motiveringsplicht die over het hele verzoekschrift worden uitgespreid en zijn overtuiging dat de motivering van de bestreden beslissing *“ontoereikend”* en *“onvoldoende nauwkeurig”* is, dat de bestreden beslissing *“onvoldoende de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt”* en dat *“[...] de onvoldoende motivering immers samenhangt met het feit dat men niet alle feitelijke gegevens die ter beschikking ware, heeft rekening gehouden”*, toont verzoeker geen schending aan van de formele motiveringsplicht. Deze vaststelling dringt zich des te meer op gezien verzoeker, samen met de schending van de formele motiveringsplicht, ook die van de materiële motiveringsplicht opwerpt, en gewag maakt van een *“onjuiste motivering”*.

2.8. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct

heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Voor wat betreft de draagwijdte van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden verwezen naar de theoretische beschouwingen hierover in het verzoekschrift die ettelijke malen worden herhaald.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist, maar bevestigt, dat hij zich bevindt in het geval van artikel 7, eerste lid 1° van de Vreemdelingenwet en niet in het bezit is van een geldig visum of geldig visumvervangend verblijfsdocument waar hij stelt dat hij *“in het Rijk verblijft zonder geldige documenten omdat hij in afwachting was van de behandeling van zijn lopende procedure.”* De Raad gaat ervan uit dat verzoeker doelt op de stappen die hij zegt te hebben ondernomen om een verklaring van wettelijke samenwoning te registreren met zijn partner, waarvan sprake is verderop in het verzoekschrift. Echter blijkt, zoals verweerder vaststelt in de nota, nergens uit het administratief dossier dat er een procedure tot wettelijke samenwoning daadwerkelijk lopende is. Ook ter terechtzitting wordt zulks niet aangebracht. Voorts moet een procedure tot wettelijke samenwoning alleszins worden gevolgd door een aanvraag tot gezinshereniging die positief moet worden beoordeeld door verweerder teneinde een verblijfsrecht te verwerven. Bijgevolg oordeelt verweerder in de bestreden beslissing op pertinente wijze dat het enkel gaat om *“de intentie om wettelijk samen te wonen” en dat dit “betrokkene niet automatisch recht [geeft] op verblijf. Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner [...] hem niet automatisch recht op verblijf.”* Door louter te herhalen dat hij een partner heeft die legaal in België verblijft, dat hij met deze partner samenwoont, dat hij de intentie heeft een wettelijke samenwoning af te sluiten, dat hiertoe reeds stappen zijn ondernomen *“en een procedure lopende is”* – dit laatste blijkt echter zoals gezegd tot op heden niet –, doet verzoeker geen afbreuk aan voormelde overwegingen van verweerder.

2.10. Verzoeker ontwikkelt uitgebreide theoretische beschouwingen voor wat betreft de geschonden geachte beginselen van behoorlijk bestuur, maar noch deze beschouwingen noch zijn overtuiging dat er geen rekening werd gehouden met de elementen die zijn zaak kenmerken en dat de motivering van de bestreden beslissing niet juist, correct of pertinent is, noch het schimmig betoog dat verweerder gebruik maakt van *“beweringen waarvan men weet dat ze niet correct zijn”*, tonen aan dat de bestreden beslissing strijdig is met de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

2.11. Waar verzoeker aanstipt dat verweerder zichzelf tegenspreekt waar hij stelt dat er geen sprake is van een gedwongen terugkeer maar tegelijk een bevel om het grondgebied te verlaten afgeeft, wat hem zou dwingen om het land te verlaten, zoekt hij spijkers op laag water. Het is evident dat verweerder bedoelt dat er geen sprake is van een gedwongen repatriëring naar het land van herkomst, wat niet hetzelfde is als verzoeker vrijwillig gevolg laten geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en hem zelf de terugkeer naar het land van herkomst te laten organiseren.

2.12. Verzoeker betoogt vervolgens *“Dat de lange verblijfsduur van verzoeker in casu in aanmerking dient genomen te worden zowel in het kader van gegrondheid van de aanvraag als in het kader van de ontvankelijkheid omdat men van verzoeker niet kan verwachten dat hij na zovele jaren nog terugkeert naar zijn land van herkomst zonder enige garantie op terugkeer.”* Hiermee, alsook met zijn afsluitende beschouwingen die handelen over het aanvoeren van sociale relaties als buitengewone omstandigheden, lijkt verzoeker te doelen op de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Echter heeft de bestreden beslissing hiermee geen uitstaans. Verzoekers betoog is duidelijk gericht op een andere beslissing dan de bestreden beslissing. Het administratief dossier bevat ook geen aanvraag om verblijfsmachtiging op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die nog niet zou zijn beantwoord. Het verzoekschrift lijkt dan ook passages te bevatten over een situatie die niet deze van verzoeker is. De Raad leest noch in artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet noch in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat verweerder rekening moet houden met een lange illegale verblijfsduur van een vreemdeling, met inbegrip van *“de mate van integratie en de sociale binden (sic) met België”* als hij een bevel om het grondgebied te verlaten geeft. Dit wordt hoe dan ook nergens geconcretiseerd in het afsluitend betoog.

2.13. Dit betoog staat bol van poneringen en algemeenheden en van verzoekers overtuiging dat de elementen die zijn zaak kenmerken een schending aantonen van de in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen, maar dit alles kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.14. In wat kan worden beschouwd als een tweede middel, werpt verzoeker op: *“Schending van art. 8 en art. 12 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.”*

Na een herhaling van zijn theoretische uiteenzetting over de formele en materiële motiveringsplicht en het weergeven van de inhoud van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker als volgt:

“Dat verzoeker zijn leven in België wenst verder te zetten samen met zijn partner, dat aan dit familieleven op onrechtmatige en disproportionele wijze afbreuk wordt gedaan in verhouding tot het doel dat men nastreeft met het bevel om het grondgebied te verlaten. Het gaat immers om het belang van de openbare orde, een nationaal belang dat niet mag raken aan de fundamentele rechten, in casu het fundamentele recht op een privé- en familieleven zoals bepaald in art. 8 EVRM, Europese grond-wettelijke principes.

Verwerende partij schendt zodus haar motiveringsplicht en artikel 8 en 12 EVRM en toont hiermee aan dat zij geen grondig onderzoek heeft gedaan naar de concrete situatie van verzoeker.

Dat verwerende partij een ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Dat verwerende partij haar beslissing moet motiveren rekening houdend met de situatie en niet louter kan gebruik maken van beweringen waarvan men weet dat deze niet correct zijn en tot een scheiding van het koppel zullen leiden.

Dat verzoeker geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven samen met zijn partner.

Dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk te gaan samenwonen.

Dat zij hiervoor reeds stappen hebben ondernomen en een procedure lopende is.

Dat verwerende partij stelt dat een terugkeer naar land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezinsleven. Dat verzoeker echter wel verschillende maanden zou moeten terugkeren naar land van herkomst. Dat dit niet proportioneel is.

Dat verwerende partij stelt dat de verwijderingsmaatregelen gerechtvaardigd is. Dat dit echter niet wordt gemotiveerd.

Dat zelfs wanneer het bevel om het grondgebied te verlaten werd genomen op basis van een wettelijk voorziene basis, dan is dit toch niet toegelaten indien de bestreden beslissing onregelmatig is en er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de verwijdering van de betrokkene een inbreuk op een fundamenteel recht zou uitmaken, in casu het artikel 8 E.V.R.M. (RvV 16/11/2009, n° 34.155) of nog andere internationale en grondwettelijke normen die supérieur zijn zoals het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker.

Dat verwerende partij hier echter geen rekening mee houdt.

Dat verzoeker geniet van de bescherming van art. 8 en 12 EVRM. Dat verzoeker tijdens een lopende procedure wettelijke samenwoning niet kan uitgewezen worden, aangezien art. 8 EVRM op die manier uitgehold wordt op een manier die niet te verantwoorden is.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 en 12 EVRM door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.

Dat verzoeker geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven samen met zijn partner.

Dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk te gaan samenwonen.

Dat zij hiervoor reeds stappen hebben ondernomen en een procedure lopende is.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook in strijd is met art. 8 en 12 EVRM.

Dat de bestreden beslissing in casu op disproportionele wijze ingrijpt op het privé- en familieleven van verzoeker daar deze er toe leidt, dat in geval van uitwijzing, verzoeker terug naar land van herkomst dient te gaan in schending met art. 8 en 12 EVRM.

Dat dus de bestreden beslissing gebrekkig werd gemotiveerd en niet werd genomen met inachtneming van alle relevante gegevens van het dossier in samenhang met een schending van art. 8 E.V.R.M. door geen rekening te houden met de familiale toestand van verzoeker. Dat verwerende partij niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten uit te vaardigen.

Dat aldus ten gevolge van de schendingen van art. 8 en 12 EVRM in samenhang met de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenhang met artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden."

2.15. Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 12 van het EVRM, dat het recht om te huwen behelst, stelt de Raad vast dat verzoeker nalaat om concreet uit te werken op welke wijze deze verdragsbepaling wordt geschonden door de bestreden beslissing.

Dit onderdeel van het middel is bijgevolg onontvankelijk.

2.16. Voor wat betreft de aangehaalde schending van de formele en materiële motiveringsplicht evenals verzoekers bewering dat er een procedure tot wettelijke samenwoning lopende is, kan de Raad volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

2.17. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, wel degelijk rekening heeft gehouden met zijn "*familiale toestand*", overeenkomstig artikel 8 van het EVRM juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Zo leest de Raad in de bestreden beslissing:

"Ook de intentie om wettelijk samen te wonen geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene samenwoont met zijn partner en haar oom hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van zijn partner en haar oom is van tijdelijke duur: de nodige tijd om zijn situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met allé bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2.18. Hieruit blijkt tevens dat verweerder een belangenafweging heeft gemaakt in het kader van artikel 8 van het EVRM en dat de kritiek van verzoeker dat verweerder *“niet is overgegaan tot verificatie van de voorwaarden voorzien in art. 8 EVRM”* feitelijke grondslag mist. Verweerder stelt dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. Hij benadrukt met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Verzoeker brengt niets concreet aan dat deze afwegingen aan het wankelen brengt.

2.19. Door te poneren dat hij verschillende maanden zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en simpelweg te besluiten dat dit disproportioneel is, toont verzoeker niet concreet aan dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar zijn herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten het voorgehouden gezins- of privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake is van een schending van artikel 8 van het EVRM. Ook door in het verzoekschrift verschillende malen te herhalen dat de bestreden beslissing op disproportionele wijze ingrijpt op het voorgehouden gezins- en privéleven toont verzoeker geen schending aan van voormeld verdragsartikel. Dezelfde vaststelling geldt voor verzoekers simpele overtuiging dat hij *“tijdens een lopende procedure wettelijke samenwoning niet kan uitgewezen worden, aangezien art. 8 EVRM op die manier uitgehold wordt [...]”*.

2.20. Het is niet omdat verzoeker geen zin heeft in het vervullen van administratieve formaliteiten om zijn situatie te regulariseren, dat verweerder op een disproportionele wijze afbreuk doet aan diens belangen door het naleven van de verblijfsreglementering af te dwingen. Dat de tijdelijke scheiding mogelijk enkele maanden duurt, betekent ook niet dat verzoekers privé- of gezinsleven op disproportionele wijze ondergeschikt werd geacht aan de belangen van de Belgische Staat. De Raad merkt hierbij nog op dat verzoeker zijn privéleven alhier op geen enkele wijze concretiseert en voor wat betreft zijn gezinsleven niet verder komt dan verschillende keren te herhalen dat hij hier een partner heeft en dat hij stappen heeft ondernomen om met haar te gaan samenwonen.

2.21. Ook verzoekers betoog ter ondersteuning van het tweede middel staat bol van poneringen en algemeenheden en van de overtuiging dat de elementen die zijn zaak kenmerken een schending aantonen van de in het middel aangebrachte bepalingen en beginselen maar dit alles kan de bestreden beslissing niet aan het wankelen kan brengen.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.22. In wat kan worden beschouwd als een derde middel werpt verzoeker op: *“Schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, het redelijkheidsbeginsel.”*

Hij betoogt als volgt:

“Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen allé redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. (R.v.St. n° 82.301 van 20/09/1999, RW n° 43.735 van 25/05/2010, RvV n° 28.602 van 11/06/2009, punt 2.3 in fine en RvV n° 28.599 van 11/06/2009, punt 2.4 in fine)

Dat het in casu tegen allé redelijkheid ingaat dat verzoeker na jaren van verblijf alsnog een bevel om het grondgebied te verlaten ontvangt. Dat er tevens geen motivering wordt gegeven waarom aan verzoeker niet de gebruikelijke termijn van 30 dagen wordt gegeven.

Dat verzoeker geruime tijd onafgebroken in België heeft verbleven samen met partner.

Dat verzoeker de intentie heeft om wettelijk te gaan samenwonen.

Dat zij hiervoor reeds stappen hebben ondernomen en een procedure lopende is.

Dat gelet op dit lange verblijf, zijn integratie en de aangehaalde middelen van verzoeker niet kan verwacht worden dat hij terugkeert naar zijn land.

Dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag er een algemeen gedoogbeleid dient te worden gevoerd opzichtens verzoeker.

Dat het redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten.

Dat de wetgever verzoeker de mogelijkheid biedt om in casu nog een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat zij zodoende op zijn minst nu ook gedoogd dienen te worden in afwachting van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Uit al de voorgaanden blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Dat ten gevolge van de schendingen van de in het verzoekschrift vermelde middelen de bestreden beslissing dan ook dient vernietigd te worden.”

2.23. Voor wat betreft de draagwijdte van het geschonden geachte redelijkheidsbeginsel kan de Raad zich aansluiten bij de theoretische uiteenzetting die verzoeker daarover verschaft in zijn verzoekschrift.

2.24. Verzoeker werpt op dat omwille van de behandelingsduur van zijn aanvraag ten aanzien van hem een “algemeen gedoogbeleid” moet worden gevoerd, maar de Raad ziet niet in en verzoeker legt ook niet uit welke aanvraag hij bedoelt. Waar hij betoogt dat het “redelijk voorkomt hem nu ook verder ongemoeid te laten”, is dit niet meer dan verzoekers eigen kijk op zijn zaak maar hiermee toont hij niet aan dat verweerder op een kennelijk onredelijke wijze is te werk gegaan. Los van de vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker ondertussen werd gerepatriëerd naar zijn land van herkomst, heeft de thans gevoerde beroepsprocedure geen schorsende werking en dus dient verzoeker ook niet “gedoogd” te worden tot de afwikkeling ervan. De Raad ziet alleszins niet in hoe dit wijst op een onwettigheid bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

2.25. Waar verzoeker opnieuw herhaalt wat hij reeds in de vorige middelen heeft uiteengezet, kan het volstaan te verwijzen naar de bovenstaande bespreking hiervan.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient bijgevolg geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen in de nota met opmerkingen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA